

ένίων δὲ μόνον ἐγένου κύριος καὶ δεσπότης, οἱ μὲν τινες τῶν στερουμένων κλέπτειν ἀναγκάζονται καὶ ἀρπάζειν καὶ ἐξαπατᾶν καὶ συκοφαντεῖν καὶ δολοφονεῖν, καὶ εἴ τι ἕτερον ποιεῖν, ἃ οὐτ' εὐσεβὲς ἀνθρώπους ὄντας πράττειν ἐς ἀνθρώπους, οὔτε νόμος τις τῶν κειμένων οὐδεὶς ἂν ποτε συγγοιή· οἷς δ' ἀνόσιον δοκεῖ καὶ αἰσχιστον τοιοῦτους ὑπέρχεται τρόπους πρὸς τὸ τρέφεισθαι, οὔτοι αὖ τῆς θ' ἡμέρας ὅλης ἐν ὁδοῖς κáθηνται προσαιτοῦντες, καὶ οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ καταπατεῖσθαι πρὸς τῶν παριόντων λαμβάνοντες, τῆς τε νυκτὸς ὑπ' εὐτελεστάταις καὶ κατερηριπυῖαις κατακλίνονται στέγαις, ἢ καὶ ἐν ὑπαίθρῳ πολλάκις ὑπὸ τῆς ἡμέρας καταλαμβάνονται, ὅτε μὲν λιμώττοντες, τοῦ δὲ χειμῶνος καὶ ἄχρι μυελῶν τεῦ ψύχους αἰσθανόμενοι. Ταῦτα δὲ ποιῶν τούτους πάσχειν, καὶ τοῖς ἔχουσιν αὐτοῖς οὐ σμικρὰ παρέχεις πράγματα, ἀναφλέγων πρὸς τὸ πλειόνων ἐπιθυμεῖν, οὐδὲν δέον, καὶ μηδέποτε κτωμένους καὶ θησαυρίζοντας κορένεσθαι· καὶ εἰ ταῦτ' ἐποιοῦν κατὰ τρόπον, οὐχ οὕτως ἂν ἦν δεινὸν τὸ πρᾶγμα· ἀλλὰ παντοίαις χρῶνται μηχαναῖς καὶ πάντα λίθον κινουῖσιν ὅπως ἔξουσι πλέον· κάντεῦθεν ἐν ἔτι, τὸ τῆς πλεονεξίας, δεινὸν προσεγένετο τῇ κακίᾳ· ὅπως δὲ φάναι, ἐάσασαν ὅτι εὐμάρειαν τοῖς βουλομένοις παρέχεις αἰσχροῖς χαρίζεσθαι ἐπιθυμίαις καὶ ἡδονῶν ἀπολαβεῖν ἀπρεπῶν, πάντας δὴ ἀνθρώπους ἀνω κάτω ποιεῖς καὶ καθάπερ θηρία ἀλληλοφαγεῖν, μήτε θεομους συγγενεῖς αἰδουμένους, καὶ φιλίας ῥᾶστα καταφρονοῦντας. Τί οὖν τούτων χειρὸν γένοιτ' ἂν ποτ' ἀνθρώποις; Εἴτ' οὐκ αὐτὸς τουτοῖσι τοῖς ἔργοις τὸ κακὸν σαυτῷ περιποίησας ὄνομα; Ὅρα δ' ὅτι ἐγὼ τυγχάνω ποιούσα·

